

Sygn. akt IV U 1359/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Tomaszewska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2019 r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania Z. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 5 września 2019 r. znak (...)

o datę przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1359/19

UZASADNIENIE

Ubezpieczony Z. G. odwołał się od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 5 września 2019r., znak (...), którą przyznano rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 lipca 2019r. Ubezpieczony domagał się zmiany decyzji przez przyznanie tejże renty już za okres od dnia 1 lipca 2018r., tj. od upływu okresu, na który renta została przyznana w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 14 lutego 2018r. w sprawie IV U 1546/16. Skarżący domagał się ponadto zasądzenia kosztów procesu. Motywacja odwołania koncentruje się wokół naruszenia przez pozwanego § 14 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, przywołując art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018r. poz. 1270 ze zmianami; dalej: ustawa emerytalna).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. G. miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 września 2016r. W dniu 29 sierpnia 2016r. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Decyzją z dnia 28 października 2016r. odmówiono wnioskodawcy prawa do tego świadczenia. Wyrokiem z dnia 14 lutego 2018r., sygn. akt IV U 1546/16, tutejszy Sąd Okręgowy zmienił tę decyzję i przyznał skarżącemu prawo do spornego świadczenia na okres po dniu 30 września 2016r. do dnia 30 czerwca 2018r., stosownie do wniosków opinii biegłego psychiatry, niekwestionowanej przez ubezpieczonego co do przewidywanego okresu niezdolności do pracy. W związku z oddaleniem przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 28 maja 2019r. apelacji organu rentowego, wyrok Sądu Okręgowego został wykonany przez pozwanego decyzją z dnia 8 lipca 2019r.

Kolejny wniosek ubezpieczonego o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wpłynął do organu rentowego w dniu 15 lipca 2019r. Zaskarżoną decyzją renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy została przyznana na okres od dnia 1 lipca 2019r. do dnia 28 lutego 2021r. Decyzję oparto o orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, stwierdzające częściową niezdolność ubezpieczonego do pracy w okresie od dnia 8 marca 2018r. do dnia 28 lutego 2012r.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie było nieuzasadnione.

Stan faktyczny sprawy nie był sporny. Został ustalony przez Sąd w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach rentowych i w aktach sprawy IV U 1546/16.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 129 ust 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2 (przepisu dotyczącego wyłącznie renty rodzinnej). Zasada to doznaje wyjątkowo modyfikacji w sytuacjach wskazanych w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż: 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3; 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

W ocenie Sądu, zaskarżona decyzja jest zgodna z normami wynikającymi z przywołanych przepisów i realizuje zasadę przyznawania świadczeń z ubezpieczenia społecznego na wniosek ubezpieczonego co do zasady od miesiąca złożenia wniosku o świadczenie. Zdaniem Sądu nie sposób przyjąć, aby przy wydawaniu tejże decyzji doszło do błędu organu rentowego.

Wprawdzie przywołany przez ubezpieczonego § 14 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz.U. z 2004r., Nr 273 poz. 2711 ze zmianami) stanowi, że jeżeli niezdolność do pracy została orzeczona na czas określony, organ rentowy nie później niż na trzy miesiące przed ustaniem prawa do renty okresowej z tego tytułu zawiadamia osobę uprawnioną o terminie wstrzymania wypłaty oraz o warunkach przywrócenia prawa do tego świadczenia, tak więc w sytuacji, gdyby organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty na okres po dniu 30 września 2016r. już wskutek postępowania orzeczniczego z 2016r., tj. bez potrzeby składania odwołania od decyzji z dnia 28 października 2016r., z pewnością zostałyby skierowane do niego stosowne zawiadomienie, jednak z okoliczności sprawy wynika, że data 30 czerwca 2018r., jako data zakończenia przewidywanego okresu niezdolności do pracy, była ubezpieczonemu znana z wystarczającym wyprzedzeniem także bez otrzymania przedmiotowego zawiadomienia. Po pierwsze ubezpieczony nie kwestionował doręczonej jego pełnomocnikowi w dniu 7 sierpnia 2017r. opinii biegłego psychiatry R. Ł. (opinii, która stała się podstawą wydania wyroku Sądu Okręgowego w sprawie IV U 1546/16) co do przewidywanego do dnia 30 czerwca 2018r. okresu niezdolności do pracy. Po drugie trzeba odnotować, że zarówno w dacie wydania wyroku Sądu Okręgowego w sprawie IV U 1546/16, tj. w dniu 14 lutego 2018r., jak i w dacie doręczenia pełnomocnikowi ubezpieczonego odpisu apelacji organu rentowego, tj. w dniu 3 kwietnia 2018r., nie upłynął jeszcze okres, na który Sąd Okręgowy przyznał świadczenie, zaś ubezpieczony nie skarżył rozstrzygnięcia zapadłego w I instancji, nie kwestionował więc daty końcowej okresu, na który świadczenie przyznano. Po trzecie nie należy pomijać i tego, że podobnie jak w rozpatrywanej sprawie, również w sprawie IV U 1546/16 ubezpieczony był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, który mógł udzielić ubezpieczonemu odpowiednich wskazówek co do czynności formalnoprawnych koniecznych dla uzyskania świadczenia na kolejny okres w przypadku dalszego występowania niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu, opisane okoliczności wskazują, że nie było żadnych przeszkód, aby ubezpieczony złożył we właściwym terminie, tj. najpóźniej w lipcu 2018r., wniosek o świadczenie na kolejny okres, nawet bez informacji wynikającej z § 14 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004r. Jest notabene oczywiste, że przepis ten nie mógł znaleźć zastosowania w rozpatrywanej sprawie w dacie oczekiwanej przez skarżącego (czyli nie później niż w marcu 2018r.), skoro w postępowaniu orzeczniczym z 2016r. nie stwierdzono niezdolności do pracy, a w dacie wykonania przez organ rentowy wyroku Sądu Okręgowego w sprawie IV U 1546/16 (8 lipca 2019r.) termin określony w cytowanym przepisie już minął. Zważywszy zatem, że ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na kolejny okres w lipcu 2019r., świadczenie zostało zasadnie przyznane zgodnie z cytowanym wyżej art. 129 ust 1 ustawy emerytalnej od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, i to pomimo stwierdzenia przez lekarza orzecznika ZUS częściowej niezdolności do pracy już od dnia 8 marca 2018r.

Jak wynika z powyższych ustaleń i rozważań, zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Skutkowało to oddaleniem odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.